

[Per Hækkerup.]

redegørelse fra det økonomiske sekretariat, der som sædvanlig er interessant og indholdsrig.

Vi har imidlertid fra anden side, adskillig anden side, fået vurderinger, som adskiller sig fra de vurderinger, man har anlagt i det økonomiske sekretariats redegørelse. Det kan nok give anledning til at spørge, om den økonomiske situation helt er af den art og karakter som beskrevet i sekretariatets redegørelse, om situationen er så alvorlig — her tænker jeg først og fremmest på energikrisen — om situationen med hensyn til den internationale konjunkturudvikling måske ikke stiller sig noget mere tvivlsom, end det har fundet udtryk i sekretariatets vurderinger.

Jeg vil derfor gerne spørge økonomi- og handelsministeren, om han vil kommentere denne vurdering i det økonomiske sekretariats redegørelse og de slutvurderinger, som sekretariatet er nået frem til, slutvurderinger som synes at indebære, at hvis der ikke sker noget, skulle vi kunne imødesee lønstigninger i 1974 på 20 pct., prisstigninger på 15 pct. og ende i et betalingsbalanceunderskud for de løbende posters vedkommende, som antagelig ligger på omkring 7-7½ mia kr. Det er dystre udsigter, og derfor ville jeg være interesseret i at høre økonomiministerens vurdering heraf, også i relation til, at andre synes at anlægge ikke helt så mørke vurderinger vedrørende udsigterne.

Men det er selvfølgelig baggrunden for, at regeringen vil fremsætte sine forslag. Vi har haft lejlighed til at drøfte dem nogle gange, dels på baggrund af statsministerens redegørelse, dels på baggrund af finanslovsforslaget, og i dag får vi altså andre dele af regeringens økonomiske politik til drøftelse her ved første behandling.

Jeg må sige, at når man ser på det samlede oplæg, der er kommet fra regeringen, så har jeg vanskeligt ved at se, at dette samlede oplæg, denne samlede økonomiske politik, vil opnå de tilsigtede virkninger. Jeg har med interesse bemærket, at finansministeren i går gav udtryk for, at vi af hensyn til beskæftigelsen og opretholdelsen af beskæftigelsen må acceptere — det har regeringen i hvert fald accepteret, og det skøn tør jeg ikke anfægte — at det overskud, som lå i det finanslovsforslag, som den tidli-

gere regering udarbejdede, måtte reduceres med et beløb på omkring 2 mia kr.

Jeg vil også her gerne høre, hvordan økonomiministerens vurdering er med hensyn til udsigterne for produktion og beskæftigelse; de er også omtalt i et vist omfang i det økonomiske sekretariats beretning.

Men til løsning af de to hovedopgaver, som vi står over for, nemlig en reduktion af betalingsbalanceunderskuddet og en opbremsning af prisstigningerne, forekommer det mig, at regeringens politik ikke er effektiv. Jeg har vanskeligt ved at se, at der i denne politik skulle ligge en effektiv bremse på prisstigningerne. Jeg er bange for, at efterspørgselsvirkningen kommer til at modvirke den omkostningsvirkning, som ligger i forslaget om dyrtidsportionerne.

Samtidig med at man altså prøver på på omkostningssiden at modvirke prisstigningstendensen, skaber man igennem den slækkede finanspolitik en forøget efterspørgsel og forøger dermed presset fra efterspørgselsstiden over for prisdannelsen. Det er et vurderingsspørgsmål, og jeg er altså interesseret i at høre økonomiministerens vurdering af dette.

Dertil kommer, når man skal vurdere regeringens samlede økonomiske politik, at den er næsten så — hvad skal vi sige — lidt venlig over for de synspunkter, socialdemokratiet repræsenterer, og de befolkningsgrupper, vi repræsenterer, som den kan være. Det er mig faktisk ubegribeligt, at man har valgt samtidig at foretage en finanspolitisk slækkelse i forhold til det, den tidligere regering havde lagt op til, til fordel for formuebesidderne, til fordel for dem, der handler med fast ejendom, til fordel for jordbesidderne, til fordel for ejendomsbesidderne. Jeg kan ikke se, at det på nogen som helst rimelig måde passer sammen med, at man vil føre en indkomstbegrænsende politik i forhold til lønmodtagerne. Jeg er overbevist om, at danske lønmodtagere er indforstået med at bære deres del af byrderne, når byrder skal bæres for at løse en situation. Men hvorfor begynder man altid nederst i indtægtsskalaen, når der skal bæres byrder? Hvorfor begynder man ikke øverst i indtægtsskalaen? Og hvorfor gør regeringen det, at den her oven i købet letter øverst i indtægtsskalaen, mens man bremser nederst? Det indtryk forstærkes, når man ser,